TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS
2005 m. gegužės 26 d.*

Byloje C-20/03

dėl *Rechtbank van eerste aanleg te Brugge* (Belgija) 2003 m. sausio 17 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2003 m. sausio 21 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą baudžiamojoje byloje prieš

Marcel Burmanjer,

René Alexander Van Der Linden,

Anthony De Jong,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai A. Rosas (pranešėjas), K. Lenaerts, S. von Bahr ir K. Schiemann,

* Proceso kalba: olandų.

generalinis advokatas P. Léger,
posėdžio sekretorė M.-F. Contet, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. balandžio 29 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— M. Burmanjer, R. A. Van Der Linden ir A. De Jong, atstovaujamų advokato A. Van Der Graesen,

— *Openbaar Ministerie*, atstovaujamos pirmojo Karaliaus prokuroro pavaduotojo G. Billiouw,

— Belgijos vyriausybės, atstovaujamos D. Haven,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos M. van Beek,

susipažinęs su 2004 m. gruodžio 16 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su EB 28, 39 ir 49 straipsnių aiškinimu.

2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant baudžiamąją bylą prieš Nyderlandų piliečius Burmanjer, R. A. Van Der Lindon ir De Jong, kaltinamus tuo, kad, viešojoje vietoje Ostendėje (Belgija) neturėdami leidimo pardavinėjo periodinių leidinių prenumeratą pagal Vokietijos teisę įsteigtos bendrovės *Alpina GmbH* (toliau – *Alpina*) vardu.

Teisinis pagrindas

3 1993 m. birželio 25 d. Įstatymas dėl vertimosi kilnojamojo pobūdžio veikla ir turgų organizavimo (*Belgisch Staatsblad*, 1993 m. rugsėjo 30 d., p. 21526, toliau – įstatymas dėl vertimosi kilnojamojo pobūdžio veikla), kuris įsigaliojo 1995 m. birželio 18 d., 3 straipsnyje numato, kad vertimuisi šia veikla „(Belgijos) Karalystėje reikalingas išankstinis ministro arba jo deleguoto 1 lygio pareigūno leidimas" ir kad „šis leidimas yra laikinas, asmeninis ir neperleidžiamas".

4 Įstatymo dėl vertimosi kilnojamojo pobūdžio veikla 2 straipsnio pirmoji pastraipa nustato, kad „kilnojamojo pobūdžio veikla yra bet koks prekių pardavimas, pasiūlymas pirkti arba eksponavimas su tikslu parduoti vartotojams, kurį atlieka prekybininkas kitur nei verslo registre įregistruotose prekybos vietose arba tokios vietos neturintis asmuo".

5 Pagal šio įstatymo 5 straipsnio 3 punktą įstatymo nuostatos netaikomos „laikraščių ir periodinių leidinių pardavimui bei laikraščių prenumeratos sutarčių sudarymui, kai tai yra reguliari nuolatiniams ir vietiniams klientams teikiama paslauga, pardavimams paštu ir pardavimams iš prekybos automatų".

6 Pagal įstatymo dėl vertimosi kilnojamojo pobūdžio veikla 13 straipsnio 1 dalies 1 ir 3 punktus asmenys, užsiimantys kilnojamojo pobūdžio veikla neturėdami tam išankstinio leidimo arba nesilaikydami šiame įstatyme numatytų sąlygų ar draudimų, baudžiami laisvės atėmimu arba bauda.

7 1995 m. balandžio 3 d. Karaliaus nutarimu (*Belgisch Staatsblad*, 1995 m. balandžio 3 d., p. 16398) buvo patvirtintos įstatymą dėl vertimosi kilnojamojo pobūdžio veikla įgyvendinančios taisyklės. Jos numato, kad leidime verstis kilnojamojo pobūdžio veikla turi būti aiškiai nurodytas šios veiklos dalykas. Toks leidimas galioja ne ilgiau kaip šešerius metus. Jo savininkas, vykdydamas savo veiklą, privalo jį turėti. Minėtas leidimas turi būti pateiktas pareikalavus policijai, žandarmerijai arba už šios veiklos priežiūrą ir kontrolę atsakingiems pareigūnams.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

8 Burmanjer, R. A. Van Der Linden ir De Jong buvo patraukti baudžiamojon atsakomybėn dėl to, kad viešojoje vietoje Ostendėje pardavinėjo periodinių leidinių prenumeratą *Alpina* vardu. Iš atsakant į Teisingumo Teismo raštu užduotus klausimus, kurie taikant Procedūros reglamento 54a straipsnį buvo išsiųsti pagrindinės bylos šalims ir Belgijos vyriausybei, pateiktos informacijos matyti, kad kaltinamieji dirbo šiai įmonei kaip nepriklausomi atstovai ir kad buvo verčiamasi periodinių leidinių olandų ir vokiečių kalbomis, išleistų Olandijoje bei Vokietijoje įsteigtų įmonių, prenumeratos kilnojamąja prekyba.

9 De Jong neturėjo jokio leidimo užsiimti kilnojamąja prekyba. Burmanjer leidime buvo nurodyta tik prekyba raštinės ir biuro reikmenimis, R. A. Van Der Lindon

leidime – į vartotojo namus išnešiojamoji prekyba. Manydamas, kad šie asmenys pažeidė įvairias įstatymo dėl vertimosi kilnojamojo pobūdžio veikla nuostatas, *Openbaar Ministerie* prieš juos pradėjo baudžiamąjį procesą *Rechtbank van eerste aanleg te Brugge*. 2002 m. gegužės 8 d. priimtu sprendimu už akių šis teismas juos pripažino kaltais užsiėmus kilnojamojo pobūdžio veikla be išankstinio leidimo.

10 Minėti kaltinamieji apskundė šį sprendimą ir *Rechtbank van eerste aanleg te Brugge* jį panaikino bei pradėjo bylos nagrinėjimą iš naujo.

11 Manydamas, kad nacionalinės teisės nuostatų, kurių pagrindu kaltinamieji patraukti atsakomybėn, taikymas reikalauja tam tikrų Bendrijos teisės nuostatų aiškinimo, *Rechtbank van eerste aanleg te Brugge* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos klausimus:

„1. Ar įstatymo <...> dėl vertimosi kilnojamojo pobūdžio veikla <...> 2 ir 3 straipsniai, 5 straipsnio 3 punktas ir 13 straipsnis, nagrinėjami atskirai arba kartu ir aiškinami taip, kad jie įpareigoja tiek Belgijos piliečius, tiek kitus (Europos Sąjungos) piliečius, siekiančius užsiimti kilnojamąja periodinių leidinių prenumeratos prekyba Belgijoje, gauti išankstinį ministro arba jo deleguoto 1-ojo lygio pareigūno leidimą, o šios pareigos nesilaikymą laiko pažeidimu, dėl to, kad pagal šių straipsnių nuostatas Vokietijos bendrovė, kuri, tarpininkaujant Olandijoje įsisteigusiems pardavėjams, Belgijoje pardavinėja arba ketina pardavinėti periodinių leidinių prenumeratą, *a priori* privalo gauti išankstinį ir terminuotą leidimą, o šių nuostatų nesilaikymas laikomas pažeidimu, prieštarauja (EB 28–30 <...> 39) ir paskesniems straipsniams <...> arba (EB 49) ir paskesniems straipsniams, nes interesai, kuriuos įstatymų leidėjas siekia apsaugoti, gali būti apsaugoti mažiau ribojančiomis priemonėmis?

2. Ar atsakymui į pirmą klausimą turi įtakos tai, kad vis dėlto šis įstatymas <..> laikraščių, periodinių leidinių arba netgi šių laikraščių prenumeratai parduoti nereikalauja leidimo?"

Dėl prejudicinių klausimų

12 Savo klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės prašo atsakyti, ar EB 28, 39 ir 49 straipsniai draudžia nacionalinę tvarką, kokia numatyta įstatyme dėl vertimosi kilnojamojo pobūdžio veikla, pagal kurią kilnojamoji periodinių leidinių prenumeratos prekyba nacionalinėje teritorijoje neturint išankstinio leidimo (toliau – nacionalinė kilnojamosios prekybos tvarka), laikoma pažeidimu.

13 Konkrečiau kalbant, šis teismas klausia apie šios tvarkos proporcingumą siekiamam tikslui, nes, jo nuomone, interesai, kuriuos siekia apsaugoti įstatymų leidėjas, gali būti apsaugoti kitais, mažiau ribojančiais būdais. Jis atkreipia dėmesį būtent į tai, kad pagal įstatymo dėl vertimosi kilnojamojo pobūdžio veikla 5 straipsnio 3 punktą laikraščių ir periodinių leidinių pardavimui bei laikraščių prenumeratos sutarčių sudarymui, kai tai yra reguliari nuolatiniams ir vietiniams klientams teikiama paslauga, nereikalaujama gauti išankstinio leidimo.

Teisingumo Teismui pateiktos pastabos

14 Komisija mano, kad kilnojamojo pobūdžio veiklos tvarka turi būti vertinama tik EB 28 ir 30 straipsnių atžvilgiu. Ši tvarka susijusi su „pardavimo būdu" ta prasme, kuri šiai sąvokai suteikta 1993 m. lapkričio 24 d. Sprendime *Keck ir Mithouard*

(C-267/91 ir C-268/91, Rink. p. I-6097), o šiame sprendime nustatytomis sąlygomis ji gali nepatekti į EB 28 straipsnio taikymo sritį.

15 Komisija mano, kad sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nėra pakankamai informacijos nustatyti, ar šios sąlygos yra patenkintos pagrindinės bylos aplinkybėmis. Vis dėlto jame pateikiama tam tikra informacija šiuo klausimu. Iš esmės Belgijos rinkoje periodiniai leidiniai iš kitų nei Belgijos Karalystė valstybių narių yra kur kas mažiau paplitę, nei jiems ekvivalentiški Belgijos leidiniai, ir vartotojas prie pastarųjų labiau pripratęs. Kilnojamoji periodinių leidinių prenumeratos prekyba yra idealus būdas supažindinti vartotojus su užsienio periodiniais leidiniais, be to, supaprastina jų užsisakymo formalumus. Atsižvelgiant į šias aplinkybes, negalima atmesti galimybės, kad nacionalinė kilnojamosios prekybos tvarka iš kitų valstybių narių kilusių prekių patekimą į rinką riboja labiau nei nacionalinių prekių patekimą. Todėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi įvertinti, ar taip yra jo nagrinėjamos bylos atveju.

16 Komisija teigia, kad tuo atveju, jeigu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nuspręstų, kad nacionalinė kilnojamosios prekybos tvarka patenka į EB 28 straipsnio taikymo sritį, jis turėtų nustatyti, ar ši tvarka siekia bendrojo intereso tikslo teismų praktikos, įtvirtintos 1979 m. vasario 20 d. Sprendimo *Rewe-Zentral*, vadinamojo *Cassis de Dijon* (120/78, Rink. p. 649), prasme ir ar ji nepažeidžia proporcingumo principo. Ji šiuo klausimu tvirtina, kad sunku suprasti įstatyme dėl vertimosi kilnojamojo pobūdžio veikla daromą skirtumą tarp, viena vertus, periodinių leidinių prenumeratos pardavimo ir, antra vertus, laikraščių prenumeratos pardavimo.

Teisingumo Teismo atsakymas

17 Siekiant pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui tinkamą atsakymą, reikia nustatyti EB nuostatas, kurios taikomos pagrindinės bylos aplinkybėmis, ir išnagrinėti nacionalinę kilnojamosios prekybos tvarką jų atžvilgiu.

18 Visų pirma dėl EB 39 straipsnio taikymo reikia pažymėti, kad Burmanjer, R. A. Van Der Lindon ir De Jong veikė kaip nepriklausomi atstovai *Alpina* vardu. Atlygindama už šias paslaugas, ši bendrovė jiems mokėjo komisinius.

19 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką pagrindinis darbo santykių požymis yra tai, kad tam tikrą laikotarpį asmuo kito asmens naudai ir jo vadovaujamas vykdo veiklą, už kurią gauna atlyginimą (žr., *inter alia*, 1986 m. liepos 3 d. Sprendimo *Lawrie-Blum*, 66/85, Rink. p. 2121, 16–17 punktus; 1998 gegužės 12 d. Sprendimo *Martínez Sala*, C-85/96, Rink. p. I-2691, 32 punktą; 2001 m. gegužės 31 d. Sprendimo *Leclere ir Deaconescu*, C-43/99, Rink. p. I-4265, 55 punktą). Nustatyta, kad pagrindinėje byloje tarp kaltinamųjų ir *Alpina* nebuvo darbo santykių šios teismų praktikos prasme.

20 Todėl EB 39 straipsnis netaikomas prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo byloje.

21 Antra, dėl EB 28 straipsnio taikymo reikia priminti, kad pagal įstatymo dėl vertimosi kilnojamojo pobūdžio veikla 2 straipsnio pirmąją pastraipą jis taikomas bet kokiam prekių pardavimui, pasiūlymui pirkti arba eksponavimui su tikslu parduoti vartotojams, kurį atlieka prekybininkas kitur nei verslo registre įregistruotose prekybos vietose arba tokios vietos neturintis asmuo. Konkrečiau kalbant dėl nacionalinės kilnojamosios prekybos tvarkos, periodinių leidinių prenumeratos atžvilgiu ji skirta reglamentuoti tam tikrą pardavimo būdą, t. y. prekybą, verčiantis kilnojamojo pobūdžio veikla. Neginčytina, kad šie periodiniai leidiniai yra prekės. Dėl pagrindinės bylos reikėtų pažymėti, kad ji susijusi su situacija, kurioje pagal Vokietijos teisę įsteigta bendrovė, tarpininkaujant nepriklausomiems pardavėjams, kurie yra Olandijos piliečiai, Belgijoje pardavinėja arba ketina pardavinėti periodinių leidinių, išleistų Olandijoje arba Vokietijoje įsisteigusių bendrovių, prenumeratą.

22 Šiomis aplinkybėmis konstatuotina, kad nacionalinė kilnojamosios prekybos tvarka susijusi su laisvu prekių judėjimu. Šiuo atžvilgiu Teisingumo Teismas jau ne kartą yra pareiškęs nuomonę dėl įvairių prekybos būdus reglamentuojančių nacionalinių nuostatų atitikties EB 28 ir 30 straipsniams (žr., be kita ko, 1989 m. gegužės 16 d. Sprendimo *Buet ir EBS*, 382/87, Rink. p. 1235, 7–9 punktus; 1991 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Boscher*, C-239/90, Rink. p. I-2023, 13–21 punktus; 2000 m. sausio 13 d. Sprendimo *TK-Heimdienst*, C-254/98, Rink. p. I-151, 29–31 punktus ir 2004 m. kovo 25 d. Sprendimo *Karner*, C-71/02, Rink. p. I-3025, 39 punktą).

23 Siekiant nustatyti, ar minėtai tvarkai taikomas EB 28 straipsnyje numatytas draudimas, reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką bet kokie valstybės narės prekybos teisės aktai, galintys tiesiogiai ar netiesiogiai, iš tikrųjų ar potencialiai apriboti Bendrijos vidaus prekybą, yra laikomi kiekybiniams apribojimams lygiaverčio poveikio priemone ir todėl draudžiami pagal šį straipsnį (žr., *inter alia*, 1974 m. liepos 11 d. Sprendimo *Dassonville*, 8/74, Rink. p. 837, 5 punktą; 2003 m. birželio 19 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-420/01, Rink. p. I-6445, 25 punktą ir minėto sprendimo *Karner* 36 punktą).

24 Tačiau Teisingumo Teismas sprendimo *Keck ir Mithouard* 16 punkte nurodė, kad tam tikrus pardavimo būdus ribojančios ar draudžiančios nacionalinės nuostatos, kurios, visų pirma, taikomos visiems atitinkamiems subjektams, vykdantiems savo veiklą nacionalinėje teritorijoje, ir, antra, nacionalinių prekių prekybai turi tą patį teisinį ir faktinį poveikį, kaip ir prekių iš kitų valstybių narių prekybai, nėra tiesiogiai ar netiesiogiai, iš tikrųjų ar potencialiai ribojančios Bendrijos vidaus prekybą *Dassonville* sprendime įtvirtintos teismų praktikos prasme.

25 Vėliau Teisingumo Teismas nuostatas dėl konkrečiai tam tikrų prekybos būdų priskyrė pardavimo būdus reglamentuojančioms taisyklėms minėto sprendimo *Keck ir Mithouard* prasme (žr., be kita ko, 1993 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Hünermund*

ir kiti, C-292/92, Rink. p. I-6787, 21–22 punktus; 1994 m. birželio 2 d. Sprendimo *Tankstation 't Heukske ir Boermans*, C-401/92 ir C-402/92, Rink. p. I-2199, 12–14 punktus, ir minėto sprendimo *TK-Heimdienst* 24 punktą).

26 Kaip matyti iš šio sprendimo 21 punkto, nacionalinė kilnojamosios prekybos tvarka susijusi su prekybos būdu. Nustatyta, kad ji nėra skirta reglamentuoti prekių prekybą tarp valstybių narių. Jai gali būti netaikomas EB 28 straipsnyje numatytas draudimas, tik jeigu ji tenkina dvi šio sprendimo 24 punkte nurodytas sąlygas.

27 Dėl pirmos iš šių sąlygų, iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą ir Belgijos vyriausybės Teisingumo Teismui pateiktos informacijos matyti, kad išankstinio leidimo procedūra taikoma neatsižvelgiant į nagrinėjamų prekių kilmę visiems atitinkamiems Belgijoje savo veiklą vykdantiems subjektams, o galimybė verstis kilnojamąja prekyba yra tapati tiek Belgijos, tiek kitų valstybių narių piliečiams.

28 Šiomis aplinkybėmis konstatuotina, kad pirma iš minėto sprendimo *Keck ir Mithouard* nurodytų sąlygų yra tenkinama pagrindinės bylos aplinkybėmis.

29 Dėl antrosios sąlygos pažymėtina, kad nacionalinė kilnojamosios prekybos tvarka nenumato visiško teisėtai valstybėje narėje prekiaujamos prekės pardavimo būdo draudimo. Pagal šią tvarką pažeidimu laikoma kilnojamoji periodinių leidinių prenumeratos prekyba tik neturint išankstinio leidimo, ir tai, Belgijos vyriausybės teigimu, dėl motyvų, susijusių būtent su vartotojų apsauga. Be to, numatytos ne visos

kilnojamosios prenumeratos prekybos rūšys. Šios vyriausybės nuomone, tuo atveju, kai tai yra reguliarus paslaugų teikimas nuolatiniams ir vietiniams klientams, ypatinga apsauga neturi jokios reikšmės nei periodinių leidinių pardavimo metinėse mugėse ir parodose, nei laikraščių prenumeratos sutarčių sudarymo atveju.

30 Nustatyta, kad nacionalinė tvarka, kokia yra kilnojamosios prekybos tvarka, iš esmės gali apriboti visą nagrinėjamų prekių pardavimo nagrinėjamoje valstybėje narėje apimtį ir todėl taip pat sumažinti prekių iš kitų valstybių narių pardavimą. Taip pat neginčytina, kad kilnojamoji prenumeratos prekyba gali būti geras būdas vartotojus supažindinti su įvairios kilmės periodiniais leidiniais. Komisija teigia, kad šis paskutinis teiginys yra teisingas būtent tiek, kiek jis susijęs su užsienio periodiniais leidiniais.

31 Tačiau iš pateiktos medžiagos Teisingumo Teismas negali užtikrintai nustatyti, ar nacionalinė kilnojamosios prekybos tvarka turi didesnį poveikį iš kitų nei Belgijos Karalystės valstybių narių kilusių prekių prekybai nei iš šios valstybės narės kilusių prekių prekybai. Vis dėlto iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos atrodo aišku, kad jeigu ši tvarka turėtų tokį poveikį, jis būtų per daug nereikšmingas ir abejotinas padaryti išvadą, jog ši tvarka gali riboti arba kitaip trukdyti prekybą tarp valstybių narių.

32 Šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, nagrinėjantis pagrindinę bylą ir turintis prisiimti atsakomybę už būsimą sprendimą, privalo patikrinti, ar, atsižvelgiant į pagrindinės bylos aplinkybes ir būtent į šio sprendimo 29–31 punktuose išdėstytus motyvus, nacionalinė teisė taikoma užtikrinant, jog nacionalinė kilnojamosios prekybos tvarka turi tą patį teisinį ir

faktinį poveikį nacionalinių prekių prekybai kaip ir iš kitų valstybių narių kilusioms prekėms. Jeigu taip nėra, jis turi nustatyti, ar ši tvarka yra pateisinama bendrojo intereso tikslu minėtame sprendime *Cassis de Dijon* įtvirtintos teismų praktikos prasme.

33 Trečia, dėl EB 49 straipsnio taikymo primintina, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 21 punkto, nacionalinė kilnojamosios prekybos tvarka susijusi su tam tikros rūšies prekių prekybai nustatytais reikalavimais. Pagal Teisingumo Teismo praktiką šiai tvarkai iš esmės yra taikomos laisvą prekių judėjimą reglamentuojančios Sutarties nuostatos, o ne tos, kurios susijusios su laisve teikti paslaugas (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Boscher* 8–10 punktus).

34 Tačiau neatmetama galimybė, kad prekės pardavimas gali būti susijęs su „paslaugų" pobūdžio veikla. Vis dėlto vien šios aplinkybės nepakanka ekonominį sandorį, kaip antai pagrindinėje byloje nagrinėjama kilnojamoji prekyba, laikyti „paslaugų teikimu" EB 49 straipsnio prasme. Iš tikrųjų kiekvienu konkrečiu atveju reikia nustatyti, ar šis paslaugų teikimas yra visiškai papildomas aspektas laisvam prekių judėjimui būdingų elementų atžvilgiu. Pagrindinės bylos aplinkybėmis aišku, kad pastarasis aspektas yra pagrindinis laisvės teikti paslaugas aspekto atžvilgiu.

35 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką tuo atveju, kai nacionalinė priemonė susijusi su laisvu prekių judėjimu ir laisve teikti paslaugas, jeigu paaiškėja, kad viena iš jų yra papildoma kitos atžvilgiu ir gali būti su ja susieta, Teisingumo Teismas ją nagrinėja iš esmės atsižvelgdamas tiktai į vieną iš šių dviejų pagrindinių laisvių (šiuo klausimu žr.

1994 m. kovo 24 d. Sprendimo *Schindler*, C-275/92, Rink. p. I-1039, 22 punktą; 2002 m. sausio 22 d. Sprendimo *Canal Satélite Digital*, C-390/99, Rink. p. I-607, 31 punktą ir minėto sprendimo *Karner* 46 punktą).

36 Šiomis aplinkybėmis nebereikia nagrinėti nacionalinės kilnojamosios prekybos tvarkos EB 49 straipsnio atžvilgiu.

37 Remiantis tuo, kas išdėstyta, atsakymas į užduotus klausimus yra toks:

— EB 28 straipsnis nedraudžia nacionalinės tvarkos, pagal kurią valstybė narė kilnojamąją periodinių leidinių prenumeratos prekybą, neturint išankstinio leidimo, savo teritorijoje laiko pažeidimu, kai tokia tvarka taikoma nedarant skirtumo pagal nagrinėjamų prekių kilmę visiems atitinkamiems šioje valstybėje savo veiklą vykdantiems subjektams, su sąlyga, kad ši tvarka turi tą patį teisinį ir faktinį poveikį nacionalinių prekių prekybai kaip ir iš kitų valstybių narių kilusių prekių prekybai.

— Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar, atsižvelgiant į pagrindinės bylos aplinkybes, nacionalinė teisė taikoma užtikrinant, jog ši tvarka turi tą patį teisinį ir faktinį poveikį nacionalinių prekių prekybai kaip ir iš kitų valstybių narių kilusių prekių prekybai, o jeigu taip nėra, jis turi nustatyti, ar nagrinėjama tvarka yra pateisinama bendrojo intereso tikslu Teisingumo Teismo praktikos, išaiškinusios šią sąvoką, prasme ir ar ji proporcinga šiam tikslui.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

38 Kadangi šis procesas pagrindinėms bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

EB 28 straipsnis nedraudžia nacionalinės tvarkos, pagal kurią valstybė narė kilnojamąją periodinių leidinių prenumeratos prekybą, neturint išankstinio leidimo, savo teritorijoje laiko pažeidimu, kai tokia tvarka taikoma nedarant skirtumo pagal nagrinėjamų prekių kilmę visiems atitinkamiems šioje valstybėje savo veiklą vykdantiems subjektams, su sąlyga, kad ši tvarka turi tą patį teisinį ir faktinį poveikį nacionalinių prekių prekybai kaip ir iš kitų valstybių narių kilusių prekių prekybai.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar, atsižvelgiant į pagrindinės bylos aplinkybes, nacionalinė teisė taikoma užtikrinant, jog ši tvarka turi tą patį teisinį ir faktinį poveikį nacionalinių prekių prekybai kaip ir iš kitų valstybių narių kilusių prekių prekybai, o jeigu taip nėra, jis turi nustatyti, ar nagrinėjama tvarka yra pateisinama bendrojo intereso tikslu Teisingumo Teismo praktikos, išaiškinusios šią sąvoką, prasme ir ar ji proporcinga šiam tikslui.

Parašai.